

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 24, 2014

Nummer 24, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4604](#) 06-11-2014

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4512](#) 30-10-2014

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4495](#) 30-10-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:8258](#) 28-10-2014

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4464](#) 28-10-2014

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2014:5453](#) 12-11-2014

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2014:7010](#) 10-11-2014

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2014:5468](#) 05-11-2014

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2014:6856](#) 24-10-2014

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2014:4792](#) 08-08-2014

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-10-2014

Marinis/Griekenland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-09-2014

Gajtani/Zwitserland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Stiefouderadoptie. Raad voor de Kinderbescherming adviseert negatief. Rechtbank: vader maakt misbruik van vetorecht. Belang minderjarige bij adoptie gaat voor.

Stiefvader wenst minderjarige kinderen van de moeder en de vader te adopteren. De moeder stemt in met het verzoek tot adoptie en geslachtsnaamwijziging.

Aan het verzoek wordt ten grondslag gelegd dat aan de voorwaarden voor adoptie is voldaan en dat de adoptie in het belang van de minderjarigen is aangezien momenteel vaststaat en voor de toekomst redelijkerwijs te voorzien is dat de minderjarigen niets meer van hun vader in de hoedanigheid van ouder te verwachten hebben. Sinds het uiteengaan van de vader en de moeder in 2006 is er geen contact meer geweest tussen de vader en de minderjarigen. De Raad voor de Kinderbescherming acht in haar rapport op basis van de onderzoekresultaten toewijzing van het verzoek niet in het belang van de minderjarigen. De raad heeft daarbij in overweging genomen dat de minderjarigen een hechte band hebben opgebouwd met de stiefvader. Hij vormt voor de minderjarigen een stabiele factor en verzoeker beschouwt de minderjarigen als zijn eigen kinderen. De vader van de minderjarigen verzet zich echter tegen de verzochte adoptie. Hij wil niet dat de familierechtelijke banden worden verbroken. Nu de raad een afwijzend advies geeft ten aanzien van de verzochte adoptie, is de verzochte naamswijziging in dat kader ook niet mogelijk.

De vader is niet ter terechtzitting verschenen. De rechtbank overweegt dat de stiefvader sinds 3 mei 2010 met de moeder en de minderjarigen samenwoont zodat hij kan worden ontvangen in zijn verzoek. De rechtbank stelt vast dat aan de voorwaarden als genoemd in artikel 1:228 lid 1 BW is voldaan met uitzondering van de voorwaarde onder d dat geen der ouders het verzoek tegensprekt. De vader heeft in het kader van het onderzoek door de raad aangegeven dat hij het niet eens is met het onderhavige verzoek tot adoptie. Aan de tegenspraak van een ouder kan voorbijgegaan worden als sprake is van in artikel 1:228 lid 2 BW genoemde omstandigheden of als er sprake is van misbruik van bevoegdheid. Het vetorecht is weliswaar aan de ouder toegekend, omdat adoptie het voor hem ingrijpende gevolg heeft dat zij de tussen hem en de minderjarige bestaande familierechtelijke betrekking beëindigt, maar de

ouder behoort bij het uitoefenen van deze bevoegdheid het belang van de minderjarige zwaarder te laten wegen. De rechtbank is van oordeel dat in de onderhavige zaak aan het vetorecht van de vader voorbijgegaan dient te worden. Vader maakt misbruik van zijn vetorecht. De rechtbank is voorts van oordeel dat de minderjarigen redelijkerwijs niets van hun vader in de hoedanigheid van ouder te verwachten hebben. De rechtbank komt tot de conclusie dat ook aan de voorwaarde van artikel 1:227 lid 3 BW is voldaan. De rechtbank is van oordeel dat het verzoek tot adoptie in het belang van de minderjarigen moet worden toegewezen. Gelet op de verklaringen ter zitting van de moeder, de stiefvader en de minderjarigen, zal de rechtbank het verzoek tot geslachtsnaamwijziging toewijzen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Overeengekomen niet-wijzigingsbeding dat kinderalimentatie niet kan worden verlaagd niet strijdig met wet. Geen strijd met redelijkheid en billijkheid dat de man aan het beding wordt gehouden.

Uit het door echtscheiding ontbonden huwelijk van partijen zijn twee minderjarige kinderen geboren. De financiële gevolgen van de echtscheiding hebben partijen destijds vastgelegd in een echtscheidingsconvenant. Met betrekking tot de door de man te betalen kinderalimentatie zijn partijen een niet-wijzigingsbeding overeengekomen. Dit beding houdt in dat de overeengekomen kinderalimentatie niet bij rechterlijke uitspraak kan worden verlaagd op grond van een wijziging van omstandigheden aan de zijde van de man of de vrouw. Desondanks verzoekt de man in de onderhavige zaak de in het echtscheidingsconvenant overeengekomen kinderalimentatie te wijzigen, omdat de vrouw meer is gaan verdienen. Voor hem zou dat een verlaging van de kinderalimentatie betekenen. De man stelt dat een niet-wijzigingsbeding slechts kan worden bepaald ten aanzien van partneralimentatie. Het door partijen overeengekomen niet-wijzigingsbeding is volgens de man dan ook nietig. De vrouw bestrijdt dit.

De rechtbank onderzoekt of het in het convenant opgenomen niet-wijzigingsbeding met betrekking tot de kinderalimentatie in strijd is met de wet. In dat kader overweegt de rechtbank dat het ouders in beginsel vrij staat om gedurende het huwelijk afspraken te maken met betrekking tot de bijdragen die zij voor hun kinderen voldoen, mits deze voldoen aan de wettelijke maatstaven. Het vorenstaande betekent eveneens dat partijen rechtsgeldig overeen kunnen komen dat de overeengekomen kinderalimentatie later niet mag worden verlaagd. Een beding dat inhoudt dat bij een toename van de inkomsten van de alimentatieplichtige, de alimentatie niet kan worden verhoogd, is volgens de rechtbank daarentegen wel in strijd met de wettelijke maatstaven. De rechtbank oordeelt dat het door partijen opgenomen niet-wijzigingsbeding niet in strijd is met het bepaalde in artikel 1:400 lid 2 BW. Uit het convenant volgt niet dat partijen bij het maken van de afspraken over de kinderalimentatie bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. Naar het oordeel van de rechtbank is het evenmin onredelijk of onbillijk dat de vrouw de man thans aan het beding houdt. Het verzoek van de man wordt derhalve afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 12-11-2014
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2014:5453
Zaaknummer: C-17-131647 - FA RK 13-2266
Wetsartikelen: 1:400 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank matigt op grond van redelijkheid en billijkheid de door de vrouw te betalen overbedelingvergoeding in kader van verdeling huwelijksgoederengemeenschap.

In het kader van de echtscheidingsprocedure tussen partijen dient de rechtbank nog een beslissing te nemen over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap van partijen. Tot die gemeenschap behoort onder andere de echtelijke woning van partijen. De woning heeft een onderwaarde van € 37.397,27. De man is in staat om de kosten van de echtelijke woning alleen te dragen en is bereid om de echtelijke woning over te nemen. Daaraan verbindt de man de voorwaarde dat de vrouw – uit hoofde van overbedeling – de helft van de onderwaarde van de woning aan de man vergoedt.

De rechtbank oordeelt dat de echtelijke woning aan de man dient te worden toebedeeld. Gelet op de onderwaarde van de echtelijke woning, betekent het vorenstaande dat de vrouw wordt overbedeeld. Daarvoor dient de vrouw aan de man een vergoeding te betalen. De rechtbank ziet in de onderhavige zaak echter bijzondere omstandigheden, die een matiging van die vergoeding rechtvaardigen. Enerzijds was de vrouw gedurende het huwelijk van partijen fulltime huismoeder. Die keuze hebben partijen tijdens het huwelijk gemaakt vanuit een gezamenlijke overtuiging. De rechtbank is derhalve van oordeel dat de verdien capaciteit van de vrouw door het huwelijk in sterke mate is beperkt. De vrouw is thans afhankelijk van een bijstandsuitkering en is niet in staat om een bedrag van € 18.698,64 aan de man te voldoen. Anderzijds heeft de man het voornemen geuit om langdurig in de echtelijke woning te gaan wonen. Vooralsnog ziet de rechtbank geen gronden om aan te nemen dat de man de echtelijke woning op korte termijn dient te verkopen, waardoor hij alsnog met de restschuld geconfronteerd zou worden. Gelet op voornoemde bijzondere omstandigheden acht de rechtbank het in strijd met de billijkheid om de vrouw te veroordelen in het voldoen van de helft van de onderwaarde (artikel 3:185 lid 1 BW). De rechtbank bepaalt de overbedelingsvergoeding in redelijkheid op een kwart van de restschuld. De rechtbank bepaalt voorts dat deze vergoeding voor het eerst opeisbaar wordt, zodra de vrouw geen aanspraak meer maakt op een bijstandsuitkering. De vrouw dient vanaf dat moment maandelijks een bedrag van € 100 aan de man te voldoen ter aflossing van de verschuldigde

overbedelingsvergoeding (artikel 3:185 lid 3 BW).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2014:7010

Zaaknummer: C/05/248393 / ES RK 13-640 en C/05/253272 / FA RK 13-25032

Wetsartikelen: 3:185 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Verzochte inschrijving beschermingsbewind in openbaar bewind- en curateleregister afgewezen, ondanks instemming daartoe door rechthebbende.

In 2008 werd bij beschikking van de kantonrechter te Arnhem een beschermingsbewind ingesteld over de goederen van de rechthebbende. De bewindvoerder verzoekt thans die beschikking te publiceren in het openbare Centraal Curatele- en bewindregister (hierna: het register).

De kantonrechter overweegt als volgt. Sinds 1 januari 2014 kan een beschikking tot onderbewindstelling vanwege de lichamelijke of geestelijke toestand van de rechthebbende, op verzoek van de bewindvoerder worden ingeschreven in het register (artikel 1:436 lid 3 BW). Uit de bijbehorende parlementaire geschiedenis volgt echter dat registratie moet worden beschouwd als een inperking van de privacy van de rechthebbende (*Kamerstukken II* 2011/12, 33054, onder 3). Uit de aangehaalde parlementaire stukken volgt voorts dat als uitgangspunt heeft te gelden dat een toe te passen beschermingsmaatregel niet verder moet ingrijpen dan noodzakelijk is. Registratie van een bewind op grond van een geestelijke of lichamelijke toestand kan naar het oordeel van de kantonrechter dan ook alleen plaatsvinden, indien dit in het concrete geval voor de bescherming van de rechthebbende noodzakelijk is.

Uit artikel 1:439 lid 1 BW volgt dat een rechtshandeling ongeldig is indien deze – ondanks het bewind – is verricht door, of is gericht tot de rechthebbende. Deze ongeldigheid kan aan de wederpartij van de rechthebbende slechts worden tegengeworpen, indien deze het bewind kende of had behoren te kennen. Inschrijving van een bewind in het register kan ertoe leiden dat de wederpartij het bewind had behoren te kennen. In zoverre heeft de inschrijving in het register een meerwaarde, aangezien de bewindvoerder de ongeldigheid van een door de rechthebbende verrichte rechtshandeling dan aan de wederpartij kan tegenwerpen. De extra bescherming van de inschrijving van het bewind is echter alleen geboden, indien gevaar bestaat dat de rechthebbende ondanks het bewind voor hem nadelige rechtshandelingen zal verrichten. Naar het oordeel van de kantonrechter is niet gesteld, noch gebleken dat de rechthebbende voor hem nadelige rechtshandelingen heeft verricht, of naar is te verwachten

zal gaan verrichten. De bewindvoerder liet desverzocht na om in het onderhavige geval concreet te onderbouwen waarom inschrijving van het bewind in het daartoe bestemde register noodzakelijk is. De kantonrechter wijst het verzoek van de bewindvoerder af, ondanks het feit dat de rechthebbende heeft ingestemd met de verzochte registratie.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2014:6856

Zaaknummer: 3435605 BM VERZ 14-6498

Wetsartikelen: 1:436 lid 3 BW en 1:439 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Niet-biologische vader belast met eenhoofdig ouderlijk gezag. Belangen van minderjarige leidend bij verlengen machtiging uithuisplaatsing in pleeggezin.

De onder toezicht gestelde minderjarige verblijft sinds 2008 op basis van een machtiging uithuisplaatsing in een pleeggezin. De moeder en de vader zijn medio 2013 met elkaar gehuwd. In december 2013 heeft de vader de minderjarige erkend. De moeder is bij beschikking van 15 januari 2014 ontheven van het ouderlijk gezag over de minderjarige. Bureau Jeugdzorg is daarbij belast met de voogdij over de minderjarige. Tegen deze beschikking heeft de moeder hoger beroep ingesteld. Bureau Jeugdzorg doet in de onderhavige zaak een verzoek tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing.

De eerste vraag die ter beantwoording voorligt is of de vader thans is belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De kinderrechter stelt in dat kader voorop dat erkenning niet automatisch leidt tot de verkrijging van gezamenlijk ouderlijk gezag. Echter, wanneer de erkenning gevolgd wordt door een huwelijk met de moeder van het kind, dan ontstaat met ingang van de huwelijksdatum wel gezamenlijk gezag, mits geen andere ouder belast is met het gezag over de minderjarige (artikel 1:251 lid 1 BW). Het vorenstaande geldt ook bij een erkenning tijdens het huwelijk met de moeder van het kind. Biologisch vaderschap is daartoe niet vereist. Gezien het vorenstaande concludeert de kinderrechter dat de vader met ingang van december 2013 is belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. Gezien het feit dat de vader sinds december 2013 is belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige en Bureau Jeugdzorg bij beschikking van januari 2014 is belast met de voogdij over de minderjarige, is een feitelijke situatie ontstaan waarin sprake is van een samenloop van ouderlijk gezag, de uitvoering van een ondertoezichtstelling en voogdij. De kinderrechter betwijfelt of deze samenloop de belangen van de minderjarige optimaal dient. In het kader van de inhoudelijke beoordeling op het verzoek van Bureau Jeugdzorg neemt de kinderrechter de belangen van de minderjarige tot uitgangspunt. Gebleken is dat de minderjarige zich goed ontwikkelt in het pleeggezin. De kinderrechter overweegt dat de minderjarige recht heeft op zekerheid, continuïteit en stabiliteit. De minderjarige is gebaat bij rust, regelmaat en duidelijkheid, hetgeen haar geboden wordt in de veilige opvoedsituatie die de minderjarige thans geniet.

Voorkomen dient te worden dat de vader met gebruikmaking van zijn ouderlijk gezag de huidige plaatsing van de minderjarige in het pleeggezin aan de orde gaat stellen, of om een wijziging van de omgangsregeling gaat verzoeken. Het is in het belang van de minderjarige dat voor haar en alle betrokkenen duidelijk wordt door wie de minderjarige blijvend wordt verzorgd en opgevoed. Met het oog daarop verlengt de kinderrechter de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een pleeggezin.

Opmerking: De kinderrechter spreekt van een samenloop van ouderlijk gezag van de vader, voogdij en ondertoezichtstelling. Er is echter geen voogdij. Nu de vader ouderlijk gezag had, was de beschikking tot benoeming van Bureau Jeugdzorg tot voogd onbestaanbaar. Ouderlijk gezag en voogdij gaan niet samen. Dat er een ots met uithuisplaatsing is naast ouderlijk gezag is een normale situatie. In ieder geval zal de voogdijbenoeming doorgehaald moeten worden in het gezagsregister.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 08-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2014:4792

Zaaknummer: C-17-135783 - FJ RK 14-729

Wetsartikelen: 1:251 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming kinderrechter tot orthopedagogische behandeling. Minderjarige is ouder dan 12 jaar, maar niet wilsbekwaam. Vader weigert toestemming. Anticipatie op artikel 1:265h BW.

Indien een medische behandeling van een minderjarige jonger dan 12 jaar noodzakelijk is om ernstig gevaar voor diens gezondheid te voorkomen en de ouder die het gezag heeft zijn toestemming daarvoor weigert, kan deze toestemming ingevolge artikel 1:264 BW op verzoek van Bureau Jeugdzorg, worden vervangen door die van de kinderrechter. Ingevolge artikel 7:450 BW is voor verrichtingen ter uitvoering van een behandelingsovereenkomst de toestemming van de patiënt vereist. Voor de minderjarige in de leeftijd van 12 tot 16 jaar geldt dat naast zijn toestemming ook de toestemming van de ouders die het gezag over hem uitoefenen, vereist is. Als de minderjarige, na weigering van de toestemming van die ouder(s), de verrichting weloverwogen blijft wensen, kan die verrichting zonder die toestemming worden uitgevoerd. Er is echter een lacune voor zover het betreft de minderjarige die ouder dan 12 jaar is, maar niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake. Dan kan de behandeling niet uitgevoerd worden zonder toestemming van de ouders en kan zij bij weigering door de ouders niet plaatsvinden. De rechtbank acht zich bevoegd om, vooruitlopend op de nieuwe wetgeving (het toekomstige artikel 1:265h BW) en met analoge toepassing van artikel 1:264 BW, vervangende toestemming voor een medische behandeling te geven, indien het geval zich voordoet dat een gezaghebbende ouder toestemming weigert, de minderjarige 12 jaar of ouder is en niet tot een redelijke waardering van zijn belangen in staat is en de medische behandeling noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige te voorkomen. De kinderrechter is van oordeel dat het niet in staat zijn tot een redelijke waardering van zijn belangen zich niet beperkt tot minderjarigen die verstandelijk beperkt zijn. In onderhavig geval is naar het oordeel van de kinderrechter sprake van een situatie dat de minderjarige niet in staat is tot een redelijke waardering van haar belangen vanwege onder meer chronische PTSS en derhalve ter zake wilsbekwaam is. De kinderrechter geeft vervangende toestemming tot behandeling wegens depressie en onder meer een uitgebreid intelligentieonderzoek.

Opmerkingen: De kinderrechter spreekt ten onrechte van een lacune in de WGBO: als een minderjarige wilsonbekwaam is, beslist de ouder over de medische behandeling. Er is geen 'gat' in de WGBO-wetgeving. De kinderrechter vindt de minderjarige wilsonbekwaam wegens – korte gezegd – depressiviteit. Ook daarbij kunnen vraagtekens worden gezet. Verder geeft de kinderrechter onder meer vervangende toestemming voor een intelligentieonderzoek. Het is zeer de vraag of een dergelijk onderzoek als een medische behandeling kan worden beschouwd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2014:5468

Zaaknummer: C-17-137083 - FJ RK 14-966

Wetsartikelen: 1:265h BW en 7:45o BW

RECHTSPRAAK

Marinis/Griekenland

Bij ontkenning juridische vaderschap heeft kindsbelang altijd voorrang.

Klager denkt dat hij de biologische vader is van het kind dat door T.P. werd gebaard in september 1999. Klager stelt dat hij en T.P. tussen maart 1997 en maart 1999 een intieme relatie hadden en regelmatig geslachtsverkeer. In maart 1998 verloofden ze in Athene. Helaas voor klager beëindigde T.P. de relatie in maart 1999 en in mei 1999 trouwde ze met C.P. T.P. en C.P. gingen echter snel uit elkaar. Na meerdere juridische procedures is het gezag over het kind aan C.P. toevertrouwd. In 2002 scheiden T.P. en C.P. Dat C.P. de biologische vader is van het kind heeft T.P. op geen enkel moment in twijfel getrokken. Eind 2004 verneemt klager op een familiefeest dat T.P.'s stiefvader stelt de biologische vader van het kind te zijn. Het huwelijk met C.P. en diens juridische vaderschap zou dienen om dit schunnige feit te verhullen.

In januari 2005 doet klager een poging zijn vaderschap door middel van DNA-onderzoek aan te tonen. Daar T.P. weigerde hieraan mee te werken, mislukte deze poging echter. Tussen T.P. en C.P. wordt per convenant afgesproken dat C.P. het gezag uitoefent en T.P. een bezoekrecht heeft met overnachtingen. Een jaar later verzoekt klager de rechtbank om T.P.'s moeder (en grootmoeder van het kind) met de voogdij over het kind te belasten. Hij verzoekt tevens vernietiging van het vaderschap van C.P. en vaststelling van hemzelf als juridische vader van het kind. Hij voerde aan dat hij de biologische vader van het kind is, terwijl C.P. slechts vader is geworden om T.P.'s stiefvader niet ter schande te brengen. Het Grieks recht kent een vervaltermijn voor een verzoek tot vaststelling van het vaderschap. Klager stelt dat de vervaltermijn buiten beschouwing moet blijven, aangezien de relevante feiten bewust zijn achtergehouden. Zijn actie heeft geen succes. De Rechtbank Rhodopi oordeelt dat klager niet tot de groep personen hoort die recht hebben om een verzoek tot ontkenning van juridische vaderschap in te dienen. Reeds omdat het seksueel verkeer met de moeder T.P. voorafgaand aan het huwelijk met de juridische vader, C.P., heeft plaatsgevonden, oordeelde de rechtbank klagers verzoek niet-ontvankelijk. Voorts is volgens artikel 1465 Grieks BW vereist gesteld voor ontvankelijkheid van een ontkenningsverzoek door een biologische vader dat sprake is

van een scheiding van de echtelieden tijdens de conceptieperiode. Aan deze voorwaarde is niet voldaan. Klager stelt beroep in bij het Hof Thrace en voert aan dat een ontkenningverzoek door een gestelde biologische vader slechts is uitgesloten indien de echtelieden samenwoonden tijdens de conceptieperiode. Hij stelt verder dat de wetgever blijkbaar slechts heeft voorzien (in de mogelijkheid van een ontkenningverzoek) indien de echtelieden tijdens de conceptieperiode gescheiden leefden. *A fortiori* zou een ontkenningverzoek moeten kunnen worden ingediend indien – zoals in zijn situatie – de echtelieden in de conceptieperiode helemaal niet waren getrouwd. C.P. en T.P. stellen dat zij tijdens de conceptieperiode geslachtsverkeer hadden. Het hof ziet geen aanleiding voor oprekking van artikel 1465 BW, gelet op het belang van bescherming van het huwelijk en wijst klagers verzoek af. Klager stelt cassatieberoep in maar tevergeefs.

In 2009 trouwde klager met T.P. In Straatsburg stelt klager dat artikel 8 EVRM alleen en in samenhang met artikel 14 EVRM is geschonden. Het EHRM stelt dat tussen klager en het kind geen familie- en gezinsleven aanwezig is. Hij heeft het kind nooit gezien en nooit een band met het kind opgebouwd, ook niet tijdens de hele ontkenningprocedure. Het EHRM merkt op dat klager pas met T.P. is getrouwd nadat het Hof van Cassatie uitspraak heeft gedaan. Het EHRM onderzoekt vervolgens of uit klagers recht op respect voor zijn privéleven voortvloeit dat hij recht heeft om – ondanks het verbod in artikel 1465 BW – een ontkenningverzoek in te dienen. Het EHRM merkt op dat de procedure gericht is op vaststelling dat klager de vader is van het kind met tevens vernietiging van de wettelijke juridische vaderschap van C.P. Deze zaak heeft daarom een andere doel dan in de zaak *Ahrens* waar de klager slechts wilde bereiken dat vast zou komen te staan dat hij de biologische vader was van het kind. Het EHRM overweegt dat er ten aanzien van de vraag geen duidelijk patroon te ontdekken is in het recht van de lidstaten. In sommige landen heeft de biologische vader in het geheel geen recht om een ontkenningverzoek in te dienen, in andere landen wel. En van die landen waar een dergelijk verzoek wel is toegestaan geldt soms de vereiste dat het ontkenningverzoek dient om de juridische situatie in overeenstemming te brengen met de werkelijkheid. In andere landen heeft een overheidsinstantie de bevoegdheid om namens de biologische vader een verzoek in te dienen. Het Grieks BW kent de mogelijkheid voor het indienen van een ontkenningverzoek van het vaderschap van een kind geboren tijdens huwelijk aan (1) de ouders van de juridische vader indien hij overlijdt terwijl hij wel bevoegd was om het verzoek in te dienen; (2) het kind; (3) de moeder; (4) de man met wie de moeder, terwijl zij gescheiden woont van haar echtgenoot, een duurzame seksuele relatie heeft gehad. De bevoegdheid van de ouders van de juridische vader (1) dient om hun financiële en ander belangen te beschermen en veronderstelt tevens dat zij nauw betrokken zijn bij het kind en doordrongen van diens belangen. De bevoegdheid van de biologische vader (4) ontstaat omdat in de beschreven situatie blijkt dat het huwelijk tussen de echtelieden zodanig gestoord is dat hun

relatie niet meer moet worden beschermd. In dit geval deden de Griekse rechters hun best om trouw te blijven aan de wil van de wetgever, hetgeen het EHRM begrijpelijk vindt. Het EHRM oordeelt eveneens redelijk dat de nationale rechters meer gewicht toekennen aan het belang van het kind dan dat van de biologische vader. Met verwijzing naar zijn eerdere uitspraak in de zaak *Ahrens*, overweegt het EHRM dat de biologische vader slechts een recht op ontkenning van juridische vaderschap aan artikel 8 ERM kan ontlenen indien dit recht het hogere belang van het kind dient. Het EHRM merkt ook op dat T.P. op geen moment in twijfel heeft getrokken dat C.P. de vader was van het kind. Het EHRM overweegt dat het redelijk is om te veronderstellen, zoals de Griekse wetgever heeft gedaan, dat de moeder het best geplaatst is om te beslissen of de juridische vaderschap moet worden aangevallen. Artikel 8 EVRM is niet geschonden en evenmin artikel 8 EVRM juncto 14 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-10-2014

Zaaknummer: 3004/10

RECHTSPRAAK

Minderjarige procesonbekwaam. Hof verklaart de minderjarige niet-ontvankelijk in haar hoger beroep en wijst voorwaardelijk verzoek tot benoeming bijzondere curator af.

Uit het inmiddels ontbonden huwelijk tussen de ouders is in 1997 de thans nog minderjarige dochter geboren. De dochter heeft haar hoofdverblijf bij de moeder. Met ingang van 21 augustus 2012 is de minderjarige onder toezicht gesteld en verblijft thans krachtens een verleende machtiging tot uithuisplaatsing in een begeleid-wonenproject van RIBW. Bij de beschikking waarvan de dochter hoger beroep heeft ingesteld, is bepaald dat de dochter haar hoofdverblijf bij de vader heeft. Zij kan zich met deze beslissing niet verenigen en komt daarvan in hoger beroep. Voorwaardelijk verzoekt zij om benoeming van een bijzondere curator. In hoger beroep voert de minderjarige aan dat zij gedurende de procedure in eerste aanleg niet is gehoord, hetgeen in strijd is met artikel 809 Rv. Zij wil liever bij de moeder wonen. Het contact met de vader is slecht. De ouders hebben beiden schulden en de minderjarige wordt niet financieel ondersteund door de ouders. De dochter voert, met een beroep op artikel 1:253a lid 4 BW, aan dat zij ontvankelijk is in haar hoger beroep. Zij doet niet langer een beroep op artikel 1:251a lid 4 BW, omdat de moeder ten tijde van het beroep nog zwerfende was en de vader moet kunnen inspringen. Het was daarom geen optie dat de moeder namens de dochter hoger beroep instelde. De moeder heeft nu een huurwoning en de minderjarige heeft bijna dagelijks contact met haar. Voor het geval het hof de minderjarige onbevoegd zou achten om in hoger beroep op te treden, verzoekt zij het hof een bijzondere curator te benoemen die haar belangen kan behartigen omdat zij klem zit tussen de ouders. Het hof overweegt dat naar Nederlands recht een minderjarige procesonbekwaam is en dient te worden vertegenwoordigd door haar wettelijk vertegenwoordigers. In casu doet zich niet een geval voor waarin de wetgever nadrukkelijk een zelfstandig recht aan de minderjarige toekent om zelfstandig in rechte op te treden. Het beroep op schending van artikel 809 Rv leidt het hof niet tot een ander oordeel. De wet verbindt aan schending geen sanctie en de minderjarige heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd die tot de conclusie leidt dat de gestelde schending van artikel 809 Rv tot doorbreking van de procesonbekwaamheid dient te leiden. Het hof ziet voorts geen reden om een bijzondere curator te benoemen. Volgens het hof is niet gebleken van een concreet belangenconflict tussen de dochter en de vader. De

dochter staat thans ingeschreven op het adres van het RIBW en er is geen reden om te veronderstellen dat door de vader aan deze inschrijving getornd zal worden. Het hof acht de financiële belangen van de dochter hierdoor voldoende gewaarborgd. Het hof verklaart de dochter niet-ontvankelijk in haar hoger beroep en wijst de benoeming van een bijzondere curator af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-11-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4604

Zaaknummer: F 200.144.053_05

Wetsartikelen: 1:253a lid 4 BW, 1:251a lid 4 BW en 809 Rv

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning. Ondanks stelling dat de man de biologische vader niet kan zijn, omdat de moeder de man pas vele jaren na de geboorte van de zoon heeft leren kennen, beveelt hof DNA-onderzoek.

Uit de moeder is in 2001 een zoon geboren. De moeder en de man zijn op 24 augustus 2010 met elkaar gehuwd. Op 28 oktober 2010 is de zoon met toestemming van de moeder door de man erkend, waarbij gekozen is voor de geslachtsnaam van de man. Intussen is de echtscheiding tussen de moeder en de man uitgesproken en ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De moeder heeft, als wettelijke vertegenwoordiger van de zoon, een verzoek bij de rechtbank ingediend dat strekt tot vernietiging van de erkenning door de man. De rechtbank heeft naar aanleiding van dit verzoek een bijzondere curator benoemd en een DNA-onderzoek bevolen. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen. De moeder en de bijzondere curator zijn van de beslissing van de rechtbank in hoger beroep gekomen. Volgens de moeder en de bijzondere curator heeft de rechtbank ten onrechte een DNA-onderzoek bevolen, nu de man de biologische vader van de zoon niet kan zijn, aangezien de moeder hem pas na de geboorte van de zoon heeft leren kennen. De rechtbank had ook zonder DNA-onderzoek kunnen bepalen dat de man niet de biologische vader is. Nu de man geen verweer heeft gevoerd en niet in geschil is dat de man niet de biologische vader is, heeft de rechtbank het verzoek ten onrechte afgewezen, aldus appellanten. Het hof stelt voorop dat met het verzoek tot vernietiging van de erkenning een rechtsgevolg wordt beoogd dat niet ter vrije beoordeling van partijen staat. Het hof overweegt dat het verzoek, ook nu de man zich in hoger beroep niet verzet tegen het door de zoon verzochte, alleen toewijsbaar is indien en voor zover komt vast te staan dat de man niet de biologische vader is van het kind. De enkele stelling van de moeder dat de man niet de biologische vader kan zijn is onvoldoende om, zonder dat een deugdelijk en betrouwbaar onderzoek is verricht, over te gaan tot vernietiging van de erkenning door de man. De omstandigheid dat de man zich niet tegen het verzoek verweert maakt dit niet anders. Het hof gelast in verband met het bovenstaande een DNA-onderzoek naar de vraag of de man de verwekker is van de minderjarige en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4512

Zaaknummer: F 200.148.953-01 en F 200.148.222-01

Wetsartikelen: 1:205 BW

RECHTSPRAAK

Grens van het bijstandverhaal van de kosten van verleende gezinsbijstand wordt bepaald door de behoefte van het kind en de draagkracht van de man en niet tevens door het gedeelte van de bijstand dat geacht moet worden ten behoeve van het kind te strekken.

Uit de inmiddels verbroken affectieve relatie tussen de man en de vrouw is in 2010 een kind geboren. Het kind heeft het hoofdverblijf bij de vrouw. De gemeente verleent sedert 7 september 2012 een bijstanduitkering op grond van de Wwb aan de vrouw. De man is ingevolge het bepaalde in artikel 1:392 lid 1 aanhef BW onderhoudsplichtig ten opzichte van het kind. De gemeente zoekt op grond van de onderhoudsplicht jegens het kind verhaal op de man (artikel 63 Wwb e.v.). Dit besluit is aan de man medegedeeld. Nu de man de verlangde gelden niet heeft betaald, is de gemeente overgegaan tot verhaal in rechte. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de door de man verschuldigde verhaalsbijdrage over de periode van 25 oktober 2012 tot en met 30 juni 2013 vastgesteld op € 12.294,52 en de man veroordeeld tot betaling ineens van voornoemd bedrag. Voorts heeft de rechtbank de door de man vanaf 1 juli 2013 verschuldigde bijdrage vastgesteld op de brutobijstand zolang de bijstandverlening voortduurt. De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen. Volgens de man zijn voornoemde bedragen niet in overeenstemming met zijn draagkracht. Zijn inkomen bedraagt € 2.089 bruto per maand en de man biedt aan een bedrag van € 200 per maand te voldoen. Het hof verwijst allereerst naar artikel 62 Wwb, waarin is neergelegd dat kosten van bijstand tot de grens van de onderhoudsplicht kunnen worden verhaald op degene die bij het ontbreken van gezinsverband zijn onderhoudsplicht jegens zijn minderjarig kind niet nakomt. Het hof overweegt vervolgens dat voor de vaststelling van de door de onderhoudsplichtige te betalen verhaalsbijdrage uitgegaan dient te worden van de beginselen van behoefte en draagkracht. Uit de jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat de grens van het verhaal van de kosten van verleende gezinsbijstand slechts wordt bepaald door de omvang van de behoefte van het kind en de door de draagkracht bepaalde onderhoudsplicht van de man tegenover zijn kind en niet (tevens) door het gedeelte van de bijstand dat geacht moet worden ten behoeve van het kind te strekken. Het beginsel van onsplitsbaarheid van gezinsbijstand houdt niet in dat de verhaalsbijdrage kan worden vastgesteld op het volledige

bedrag dat door de gemeente ter zake bijstand aan het kind en de vrouw is c.q. wordt verstrekt, nu de man daarmee ten onrechte onderhoudsplichtig jegens de vrouw zou worden gehouden. In het onderhavige geval dient de gemeente te stellen op welk bedrag de behoefte van het kind dient te worden gesteld. De gemeente heeft echter deze gegevens niet verschaft. Wat de draagkracht van de man betreft overweegt het hof dat de man heeft gesteld dat zijn bruto-inkomen € 2.089 bedraagt. De man heeft deze stelling niet met stukken onderbouwd. De gemeente heeft evenwel niet (gemotiveerd) betwist dat de man voormeld inkomen geniet. Het hof overweegt dat, nu het hof niet in staat is de behoefte te berekenen en de gemeente het inkomen van de man onvoldoende heeft weersproken, de verhaalsbijdrage van € 200 alleszins redelijk is.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4495

Zaaknummer: F 200.141.282_01

Wetsartikelen: 1:392 BW en 62 Wwb

RECHTSPRAAK

Gajtani/Zwitserland

Wanneer ouder zonder advocaat procedeert in kinderontvoeringszaak is soepele toepassing procesregels vereist.

Klaagster die geboren is in Skopje, Macedonië, heeft twee kinderen met Z, eveneens afkomstig van Macedonië. De kinderen zijn geboren in 1995 (zoon) en 2002 (dochter). Klaagster en Z, die gezamenlijk gezag uitoefenden, woonden samen met ze in Tetovo, Macedonië. Toen de relatie tussen klaagster en Z verslechterde, verhuisde klaagster met de kinderen naar haar familie in Pristina, Kosovo. In 2005 trouwde klaagster met een Italiaanse man en verhuisde naar zijn woonplaats in Tessin, Zwitserland.

In 2006 verzocht het ministerie van Justitie in Kosovo het Zwitserse ministerie om terugkeer van de kinderen te bewerkstelligen, op grond van het Haags Verdrag inzake Kinderontvoering 1980. Op 13 december 2006 kende de rechter in Macedonië het eenhoofdig gezag toe aan Z, zonder klaagster of de kinderen te horen. Enkele dagen later zijn de ouders en hun zoon gehoord door de kantonrechter in Tessin. De zoon verklaarde resoluut zijn vader nooit meer te willen zien. Hij stelde ook dat Z zich nooit iets van de kinderen heeft aangetrokken en dat hij klaagster heeft geslagen. Op grond hiervan oordeelde de kantonrechter dat er sprake was van een uitzonderingsgrond (artikel 13, par. 1 onder b Haags Kinderontvoeringsverdrag) waardoor de kinderen niet terug naar Kosovo hoefden te worden gestuurd. Het beroep van Z bij het Hof Tessin slaagde. Op 12 juni 2007 oordeelde dat hof dat de kinderen op onrechtmatige wijze waren verwijderd van Kosovo en op grond van het Haags Verdrag moesten worden teruggebracht. Het hof overwoog dat de mening en visies van de zoon door de rechter in de plaats van herkomst beoordeeld moet worden. Het hof overwoog voorts dat de verklaringen vermoedelijk onder invloed van de moeder waren afgegeven. Op 16 juli 2007 stelde klaagster, die haar advocaat had ontslagen, hoger beroep in bij het Federaal Hof maar zonder succes. Het Federaal Hof oordeelde klaagsters beroep niet-ontvankelijk omdat het buiten de beroepstermijn was ingesteld. In ontvoeringszaken voorzag de wet in een beroepstermijn van tien dagen. Op de dag van de uitspraak – 29 augustus 2007 – werden de kinderen zonder klaagster overgebracht naar Kosovo. Het jaar daarop scheidde klaagster van haar Italiaanse echtgenoot en ging vlakbij de kinderen wonen in Kosovo.

In Straatsburg stelt klagster dat artikel 6 EVRM is geschonden. Ten eerste stelde zij dat de niet-ontvankelijkverklaring van haar beroep bij het Federaal Hof in strijd was met de goede procesorde. Zij was niet op de hoogte van de korte beroepstermijn en deze was bovendien niet kenbaar aan haar gemaakt. De uitspraak waartegen zij in beroep opkwam, vermeldde immers een onjuiste termijn van dertig dagen. Zij stelde dat er rekening had moeten worden gehouden met het feit dat zij zonder advocaat procedeerde. De regering stelde daarentegen dat dit niet voor rekening van de staat kwam. Het EHRM gaf klagster gelijk. Er had meer rekening moeten worden gehouden met het feit dat ze geen advocaat had, gelet op het belang van het door artikel 6 EVRM beschermd recht. Klagster was bovendien verkeerd ingelicht, omdat de uitspraak een verkeerde beroepstermijn vermeldde. Het EHRM overwoog voorts dat de procedure voor terugkeer onder het Haags Verdrag nogal ingewikkeld is, terwijl de belangen van klagster zeer gewichtig zijn. Klagster stelde eveneens dat artikel 8 EVRM is geschonden. Dit is door de genoemde korte beroepstermijn alsmede omdat zij en de kinderen niet gehoord zijn door de rechter in Macedonië, die op 13 december 2006 het eenhoofdig gezag aan Z toekende. Het EHRM verwees naar *X/Letland* (EHRM 26 november 2013, nr. 27853/09, BJN 135096) waar het EHRM had benadrukt dat een beslissing dat het kind wel of niet ernstige risico op schade bij terugkeer oploopt uitsluitend gebaseerd mag zijn op specifieke bevindingen over de omstandigheden van het geval. De situatie in *X/Letland* verschilt van deze zaak. Daar lag immers een deskundig advies voor waaruit bleek dat het kind getraumatiseerd kon worden door terugkeer. Een dergelijk advies is in dit geval niet voorhanden. Er is zorgvuldig onderzoek geweest naar de mening en wensen van de zoon. Het levert geen strijd op met artikel 8 EVRM – en evenmin artikel 12 IVRK – dat de rechter heeft geoordeeld dat de 11-jarige zoon niet voldoende rijp was om de consequenties van zijn verklaringen te overzien. De zoon was door de kantonrechter gehoord en er was geen reden om het opnieuw te horen.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-09-2014

Zaaknummer: 43730/07

RECHTSPRAAK

Vermogensverschuiving na scheiding van ongehuwde samenwoners zonder samenlevingscontract. De man heeft door het investeren met privévermogen in de gemeenschappelijke woning van partijen jegens de vrouw recht op een (nominale) vergoeding.

De vrouw is in hoger beroep gekomen tegen het vonnis van de Rechtbank Limburg van 24 juli 2013, waarin de rechtbank heeft geoordeeld dat de man met privévermogen ten bedrage van € 77.275,52 heeft bijgedragen aan de financiering van de gemeenschappelijke woning zodat de man recht heeft op een nominale vergoeding van dit bedrag ten laste van de overwaarde van de gemeenschappelijke woning. De vrouw heeft feiten en omstandigheden gesteld op grond waarvan zij van mening is dat het bedrag van € 77.275,52 tot gemeenschappelijk vermogen is geworden. Voorts heeft de vrouw gesteld dat nimmer tussen partijen is afgesproken dat de man voor een bedrag van € 77.275,52 een vordering op haar had die bij de verkoop van de gemeenschappelijke woning van partijen aan hem diende te worden terugbetaald. Indien de man deze gelden had willen uitsluiten van gemeenschappelijke eigendom had het op zijn weg gelegen dit vast te leggen in een samenlevingsovereenkomst. Het gehele bedrag dient derhalve in de verdeling te worden betrokken, aldus de vrouw.

Met betrekking tot de gemeenschappelijke woning overweegt het hof dat sprake is van een eenvoudige gemeenschap in de zin van Boek 3 titel 7, afdeling 1 Burgerlijk Wetboek. Dat betekent dat overeenkomstig artikel 3:166 lid 2 BW de aandelen van de deelgenoten gelijk zijn, tenzij uit hun rechtsverhouding anders voortvloeit.

Het hof is van oordeel dat de rechtbank terecht en op goede gronden heeft geoordeeld dat de man recht heeft op een (nominale) vergoeding van zijn inbreng. Het hof verwijst daarbij naar de conclusie van A-G Rank-Berenschot van 20 december 2013 en met name naar de in voetnoot 12 daarvan opgenomen verwijzingen naar rechtspraak en literatuur, ECLI:NL:PHR:2013:2374 en voorts naar de conclusie van A-G Wissink bij HR 8 juni 2012, ECLI:NL:PHR:2012:BV9539, sub nr. 2.4.1. Tussen partijen staat vast dat het bedrag van € 77.275,52 afkomstig was van de verkoop van de in eigendom aan de man toebehorende woning. Daarmee staat vast dat dit vermogen in beginsel als privévermogen heeft te gelden.

Het hof onderschrijft ook het oordeel van de rechtbank dat onvoldoende omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan het bedrag van € 77.275,25 als gemeenschappelijk zou moeten worden aangemerkt. De door de vrouw gestelde feiten en omstandigheden zijn daartoe onvoldoende. Nu het uitgangspunt is dat de man recht heeft op een (nominale) vergoeding van de door hem met privégeden gedane investering, zou bij overeenkomst een daarvan afwijkende afspraak gemaakt kunnen worden doch de vrouw heeft onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld waaruit een dergelijke overeenkomst kan worden afgeleid. Het enkele feit dat partijen jaren hebben samengewoond, dat de vrouw een minimaal inkomen had en de verzorging en opvoeding van de zoon van partijen op zich heeft genomen, alsmede het feit dat de vrouw heeft bijgedragen aan betaling van de hypotheekrente ter zake de woning van de man is daartoe onvoldoende. Het hof is derhalve, anders dan de vrouw, van oordeel dat partijen niet uitdrukkelijk hadden moeten overeenkomen dat de man recht had op vergoeding van de door hem gedane investering met privémiddelen.

De vrouw heeft nog gesteld dat met name de langdurige affectieve relatie, de lange periode van samenwoning, het feit dat partijen samen een zoon hebben gekregen en het traditionele rollenpatroon ertoe hebben geleid dat het privévermogen van de man gemeenschappelijk is geworden. Het hof is echter van oordeel dat deze feiten en omstandigheden op zichzelf onvoldoende zijn om op een andere rechtsgrond tot een andersluidend oordeel te komen.

Het voorgaande leidt ertoe dat het vonnis van de Rechtbank Limburg, voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen, bekrachtigd dient te worden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4464

Zaaknummer: HD 200.136.930_01

RECHTSPRAAK

Ontkenning vaderschap gegrond verklaard. Schuldeiser is daarmee geen erfgenaam van de erflater en aldus geen deelgenoot in diens nalatenschap. De vorderingen van de ontvanger van de Belastingdienst tot verdeling van die nalatenschap moeten dan ook worden afgewezen.

Appellanten, waaronder schuldeiser, hebben de beschikking van het Hof Arnhem-Leeuwarden van 3 april 2014 in het geding gebracht, waarin de beschikking van de Rechtbank Noord-Nederland van 25 juni 2013 is vernietigd en het verzoek van schuldeiser tot ontkenning van het door huwelijk met de moeder ontstane vaderschap van (wijlen) de erflater, gegrond is verklaard. De voormelde beschikking van 3 april 2014 is inmiddels in kracht van gewijsde gegaan. Op grond van artikel 1:202 lid 1 BW wordt daarmee het vaderschap van (wijlen) de erflater van schuldeiser geacht nimmer gevolg te hebben gehad. Tussen partijen staat vast dat dit betekent dat schuldeiser geen erfgenaam is van (wijlen) de erflater en dat hij dus geen deelgenoot is in diens nalatenschap. Ook het hof gaat hiervan uit.

Nu schuldeiser geen deelgenoot is in de nalatenschap van (wijlen) de erflater, kan de ontvanger van de Belastingdienst niet op grond van artikel 3:180 BW in samenhang met artikel 3:189 lid 2 BW en artikel 3 lid 2 Invorderingswet, verdeling van deze nalatenschap vorderen. De vorderingen van de ontvanger tot verdeling dienen daarom te worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:8258

Zaaknummer: 200.075.043-01

Rechters: M.W. Zandbergen, B.J.H. Hofstee en W. Breemhaar

Wetsartikelen: 1:202 BW, 3:180 BW, 3:189 BW en 733 Rv